

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 listopada 2016 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w G. na podstawie art. 12 b k.k.w. zawiadomił o możliwości wydania wobec skazanego wyroku łącznego.

vide: pismo Dyrektora AŚ w G. k. 2

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2013 r. w sprawie o sygn. IX K 385/13 P. R. został skazany za czyn z art. 278 § 3 k.k. popełniony w dniu 13 listopada 2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym postanowieniem z dnia 09 listopada 2013r. karę tą zamieniono na karę 30 dni aresztu, którą wykonano w okresie od dnia 16 marca 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2015 r.

dowód: odpis wyroku k. 63

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 08 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. XI K 169/13 P. R. został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 stycznia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Karę pozbawienia wolności skazany wykonał w okresie od dnia 06.06. 2014 r. do dnia 16.03.2015 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 stycznia 2016 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności, którą skazany będzie wykonywał od dnia 07.07.2019 r. do dnia 01.08.2019 r.

dowód: odpis wyroku k. 57-58

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. IX K 901/15 P. R. został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w ciągu przestępstw w dniach 18 sierpnia 2015 r. oraz 26 sierpnia 2015 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany wykonał w okresie od 22 lutego 2016 r. do dnia 18 października 2016 r.

dowód: odpis wyroku k. 30

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie o sygn. IX K 142/16 P. R. został skazany za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 19 września 2015 r. na karę 1 roku ograniczenia wolności, której wykonywania skazany nie rozpoczął z uwagi na zawieszenie postępowania wykonawczego w tym zakresie postanowieniem z dnia 29.08.2016 r.

dowód: odpis wyroku k. 31, 60; odpis postanowienia o zawieszeniu k. 20 akt Wo 431/16 Sądu Rejonowego w Gdyni

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. II K 54/16 P. R. został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 23 sierpnia 2015 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany aktualnie odbywa i której koniec przewidziano na dzień 16 maja 2017 r. oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 złotych każda;

dowód: odpis wyroku k. 61-62

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 września 2016 r. w sprawie o sygn. IX K 487/16 P. R. został skazany za czyny z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniach pomiędzy 16 a 18 października 2015 r. oraz w dniu 19 grudnia 2015 r. na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie przewidziane jest w okresie od 16.05.2017 r. do 10.11.2018 r.

dowód: odpis wyroku k.27-29

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 04 października 2016 r. w sprawie o sygn. II K 165/16 P. R. został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w okresie od 7 do 24 października 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie przewidziane jest w okresie od 10.11.2018 r. do dnia 07.07.2019 r.

dowód: odpis wyroku k. 65-66

Postawę skazanego w trakcie odbywania kary w Areszcie Śledczym w G. należy uznać za wyróżniającą. Czterokrotnie udzielano mu nagród za aktywne uczestnictwo w organizowanym programie readaptacji społecznej oraz właściwe wywiązanie się z nałożonych obowiązków pracowniczych. Nie był karany dyscyplinarnie. Skazany jest dobrze przystosowany do warunków izolacji. Wśród współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo. Nie przejawia skłonności do dominacji w grupie. W stosunku do przełożonych stara się być regulaminowy. O czystość i porządek w miejscu zakwaterowania dba w stopniu dobrym. Od 10.10.2016 r. pozostaje zatrudniony odpłatnie. W trakcie pobytu w izolacji skazany uczestniczył w licznych programach resocjalizacyjnych i readaptacyjnych. Uczestniczy w zajęciach kulturalno – oświatowych i sportowych. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. W trakcie aktualnego pobytu w izolacji nie dokonywał samoagresji, nie wykazywał zachowań agresywnych w stosunku do pozostałych współosadzonych lub przełożonych. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Skazany został zdiagnozowany jako osoba uzależniona od środków odurzających lub substancji psychotropowych. Z tego też względu wymaga specjalistycznych oddziaływań terapeutycznych. Do popełnionych przestępstw skazany jest ustosunkowany krytycznie. Biorąc pod uwagę dotychczasowe zachowanie skazanego, prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu izolacji więziennej kształtuje się umiarkowanie pozytywnie.

dowód: opinia o skazanym k. 33v

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci odpisów wyroków, opinii o skazanym z zakładu karnego, informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego. Dokumenty powyższe zostały sporządzone przez upoważnione osoby w sposób rzetelny i prawidłowy, z zachowaniem wymogów formalnych, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu.

Oceniając możliwość wydania wyroku Sąd badał daty wydania i prawomocności poszczególnych wyroków wydanych w stosunku do skazanego P. R.. Sąd uwzględnił zatem okoliczność, że wyroki w sprawach o sygn. IX K 901/15, IX K 142/16, II K 54/16, IX K 487/16 oraz II K 165/16 zostały wydane i uprawomocniły się po dniu 01 lipca 2015 r., kiedy weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396). Zgodnie z art. 19 ust. 1 wskazanej ustawy, przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (a więc Kodeksu karnego), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd winien zatem zastosować przepisy ustawy aktualnie obowiązującej. W myśl wskazanej regulacji przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w jego aktualnym brzmieniu jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Sąd uwzględnił zatem możliwość połączenia kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny orzeczonych wobec skazanego.

W myśl § 3 art. 85 k.k., podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną

w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. W przedmiotowej sprawie wyłączenie takie nie zachodziło. Poszczególne przestępstwa popełnione zostały bowiem przez rozpoczęciem wykonania kar.

W myśl § 2 art. 85 k.k., podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Obecnie podstawą wymiaru kary łącznej mają być kary nie podlegające wykonaniu, w całości lub w części, tj. nie zostały wykonane (por. M Marek w komentarzu do art. 85 k.k. [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. M. Mozgawa, wyd. VII).

Sąd wziął zatem pod uwagę możliwość połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. II K 54/16, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 września 2016 r. w sprawie o sygn. IX K 487/16, Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 04 października 2016 r. w sprawie o sygn. II K 165/16 oraz Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie o sygn. IX K 142/16 albowiem kary wymierzone ww. wyrokami nie zostały jeszcze wykonane, zaś karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. II K 54/16 skazany aktualnie wykonuje od dnia 18 października 2016 r.

W myśl art. 86 § 1 k.k., Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. W niniejszej sprawie, łącząc karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (II K 54/16), 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (IX K 487/16) 8 miesięcy pozbawienia wolności (II K 165/16) oraz 1 roku ograniczenia wolności (IX K 142/16).

Sąd uwzględnił również przelicznik wskazany w art. 87 § 1 k.k. (miesiąc kary ograniczenia równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności), a zatem karę łączną należało wymierzyć w granicach od 7 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (odpowiednio kary pozbawienia wolności: 7 miesięcy, 1 rok i 6 miesięcy, 8 miesięcy oraz kara 1 roku ograniczenia wolności).

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd nie dopatrył się szczególnych względów, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do orzeczonych kar pozbawienia wolności. Należy zauważyć, że związek czasowy między popełnionymi przestępstwami nie jest odległy. Przestępstwa te były skierowane przeciwko różnym podmiotom pokrzywdzonym, jednakże przeciwko podobnym dobrom prawnie chronionym. Między czynami nie zachodzi więc łączność podmiotowa, jednakże zachodzi związek przedmiotowy. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, niezasadne było zastosowanie wobec oskarżonego skrajnych zasad pełnej absorpcji bądź kumulacji kar jednostkowych. Najtrafniejszą zasadą ustalenia wymiaru kary łącznej w tej sytuacji była zasada asperacji. Z uwagi na charakter czynów przypisanych oskarżonemu Sąd zastosował tę zasadę obniżając wymiar kary łącznej w stosunku do sumy kar jednostkowych. W ocenie Sądu na korzyść skazanego przemawia fakt, iż w czasie odbywania kary skazany wykazywał krytyczne nastawienie do popełnionych przestępstw oraz pozytywną prognozę penitencjarną. Sąd miał na względzie również okoliczność, iż kara łączna winna realizować ogólne cele kary wskazane w art. 53 k.k., w tym cele z zakresu represji i prewencji ogólnej. W ocenie Sądu, z tych względów, kara łączna za kilka przypisanych skazanemu czynów winna stanowić w odczuciu skazanego jak i w odbiorze społecznym dolegliwość adekwatną do wagi i liczby popełnionych przez niego przestępstw. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 roku w sprawie II AKa 171/00 (OSA 2001/2/5), należy mieć na względzie, że okoliczność, że skazany popełnił kilka przestępstw stanowi z reguły negatywną przesłankę prognostyczną. W przedmiotowej sprawie biorąc pod uwagę liczbę popełnionych przestępstw i fakt wielokrotnego skazywania P. R. na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, zdaniem Sądu uzasadnione jest wymierzenie kary łącznej na zasadzie aspercji.

Zgodnie z art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet tak orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających połączeniu oraz okresy kar dotychczas odbytych.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd ustalił, że połączeniu podlegają również wymierzone wobec skazanego kary grzywny orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 08 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. XI K 169/13 z oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. II K 54/16. Orzeczone ww. wyrokami kary grzywny nie zostały bowiem wykonane.

Wymierzając karę łączną grzywny, Sąd miał na uwadze, iż kara ta nie była karą samoistną, lecz karą orzecaną obok kary pozbawienia wolności. W przypadku łączenia kar jednostkowych grzywny Sąd uznał, iż kara łączna winna również kwitować nastawiony na korzyść majątkową charakter działania skazanego. Podobnie jak w przypadku kary pozbawienia wolności dokonując połączenia kar grzywny Sąd zastosował zasadę aspiracji.

Mając na względzie powyższą okoliczność, Sąd jako karę łączną wymierzył skazanemu P. R. karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny. Ze względu na aktualną trudną sytuację majątkową i zarobkową skazanego, Sąd ustalił wysokość pojedynczej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, a więc karę w dolnych granicach wymiaru.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario w pozostałym zakresie rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie połączenia pozostałych wyroków pozostawiając je do odrębnego wykonania albowiem ze względu na wykonanie orzeczonych ww. wyrokami kar nie podlegały one połączeniu.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Sąd uznał bowiem, iż ze względu na wieloletni okres pozostawania bez pracy, brak majątku i ograniczone możliwości zarobkowania obciążenie skazanego kosztami postępowania byłoby dla niego zbyt uciążliwe.